Обяснителни бележки

Правила за фактуриране на ДДС

(Директива 2010/45/ЕС на Съвета)

- **Защо са необходими обяснителни бележки?**

С обяснителните бележки се цели да се постигне по-добро разбиране на законодателството, прието на равнището на ЕС, а в конкретния случай — най-вече на Директивата за фактурирането (2010/45/EU). Предвид факта, че са публикувани повече от година преди датата на прилагане на новото законодателство, от тях се очаква да спомогнат държавите-членки да транспонират законодателството по хармонизиран начин и да предоставят на предприятията необходимата информация, за да се адаптират своевременно към новите правила.

Те не заместват основните насоки на Комитета по ДДС или регламент за прилагане, които си играят своята роля в законодателния процес.

- **Какво ще намерите в обяснителните бележки?**

Обяснителните бележки са създадени като ръководство, което може да бъде използвано за изясняване и уточняване на прилагането на правилата за фактуриране на ДДС. От една страна те предоставят практическа помощ, а от друга – помагат за разбиране на смисъла на някои проблеми, които се съдържат в членовете.

- **Характерни черти на обяснителните бележки**

Обяснителните бележки са плод на съвместни усилия. Въпреки че бележките са изготвени от ГД „Данъчно облагане и митнически съюз” за представяне на нейния уебсайт, те са резултат от дискусии както с държавите-членки, така и с деловите кръгове.

Държавите-членки са дали своя принос като първоначално са организирали семинар по Fiscalis във връзка с фактурирането, проведен в Малта през февруари 2011 г. и след това са участвали в дискусиите в Комитета по ДДС. Освен това мнението на деловите кръгове е получено и посредством ad-hoc бизнес група на представителни европейски организации, а по въпросите, отнасящи се до електронното фактуриране — посредством Европейския комитет по стандартизация (CEN).

Те нямат правно обвързваща сила и са само практическо и информативно ръководство за това как да се прилага законодателството на ЕС въз основа на мнението на ГД „Данъчно облагане и митнически съюз”. Те не представляват мнението на Комисията и не обвързват Комисията с мненията, изразени в тях.

Освен това, доколкото законодателството, отнасящо се до фактурирането на ДДС, се основава на директива, всяка държава-членка е отговорна за транспонирането на тези разпоредби в националното си законодателство и за тяхното правилно прилагане на нейна територия.

В светлината на гореизложеното и на основните принципи на субсидиарност, националните данъчни администрации носят основната отговорност за информиране на своите данъчно задължени лица относно тълкуването и прилагането на посочените разпоредби.

Следователно може да се очаква държавите-членки да подготвят свои национални ръководства за прилагането на новите правила за фактуриране на ДДС. На следния уебсайт можете да намерите списък на интернет адресите на данъчните органи на държавите-членки, където може да са предоставени национални ръководства.
http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/links/tax/index_en.htm

Бележките не са изчерпателни. В тях са включени само някои въпроси във връзка с фактурирането, за които се реши, че е желателно да се предоставят обяснения. Обясненията са необходими или заради новите правила в Директива 2010/45/ЕС или за разяснения на някои правила от Директивата за ДДС.

Те се допълват. Бележките не представляват завършен продукт, те отразяват състоянието в определен момент в съответствие с наличното знание и опит. Очаква се с времето съдебната практика, насоките на Комитета по ДДС и практическият опит да допълнят мненията, изразени в настоящите бележки.

Списък на темите, разгледани в проекта за обяснителни бележки

А. Изисквания по отношение на фактурите на хартиен носител или в електронна форма

1. Фактурите трябва да отразяват действителни доставки — съображение 10 от Директива 2010/45/ЕС

2. Определение на понятието „електронна фактура“ — член 217

3. Приемане от страна на клиента — член 232

4. Автентичност на произхода — член 233, параграф 1, трета алинея

5. Цялост на съдържанието — член 233, параграф 1, четвърта алинея

6. Четливост — член 233, параграф 1, първа и втора алинея

7. Определяне на начин, по който да се гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата — член 233, параграф 1, втора алинея

8. Контрол на стопанската дейност — член 233, параграф 1, втора алинея

9. Надеждна одитна следа — член 233, параграф 1, втора алинея

10. Усъвършенстван електронен подпис и ЕОД — член 233, параграф 2

11. Момент на издаване и край на периода на съхранението — член 233, параграф 1, първа алинея

12. Съхраняване на фактури — (виж документ D3)

Б. Издаване на фактури

1. Член 219а — Правилата на коя държава-членка са приложими?

2. Член 221, параграф 3 — Приложими правила на държава-членка за фактуриране на освободени доставки

3. Член 220, параграф 2 и член 221, параграф 2 — Приложими правила за фактуриране на доставки на финансови услуги, освободени съгласно член 135, параграф 1, букви а)—ж).

4. Член 224 —Самофактуриране

В. Съдържание на фактурите

1. Член 226, параграф 2 — Пореден номер

2. Член 226, параграф 7а — Касова отчетност

3. Член 226, параграф 11 — Освободени доставки

4. Членове 91 и 230 — Конвертиране на размера на ДДС в националната валута

5. Член 226б — Опростени фактури

Г. Съхраняване на фактурите

1. Член 247 — Период на съхранение

2. Член 248а — Превод и използвани езици при фактуриране

3. Член 247 — Вид на съхранение

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ
ГЕНЕРАЛНА ДИРЕКЦИЯ
ДАНЪЧНО ОБЛАГАНЕ И МИТНИЧЕСКИ СЪЮЗ
Непряко данъчно облагане и данъчна администрация
Отдел С1: ДДС и други данъци върху оборота

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: А**

Относно: Изисквания по отношение на фактурите на хартиен носител и в електронна форма

Контекст и разгледани теми

Правно основание: Директива 2010/45/ЕС на Съвета от 13 юли 2010 година за изменение на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност по отношение на правилата за фактуриране

Позовавания: Членове 217, 232 и 233, и съображение 10

Разгледани теми:

1. Фактурите трябва да отразяват действителни доставки – съображение 10 от Директива 2010/45/ЕС
2. Определение на понятието „електронна фактура“ — член 217
3. Приемане от страна на клиента — член 232
4. Автентичност на произхода — член 233, параграф 1, трета алинея
5. Цялост на съдържанието — член 233, параграф 1, четвърта алинея
6. Четливост — член 233, параграф 1, първа и втора алинея

7. Определяне на начин, по който да се гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата — член 233, параграф 1, втора алинея

8. Контрол на стопанската дейност — член 233, параграф 1, втора алинея

9. Надеждна одитна следа — член 233, параграф 1, втора алинея

10. Усъвършенстван електронен подпис и ЕОД — член 233, параграф 2

11. Момент на издаване и край на периода на съхранението — член 233, параграф 1, първа алинея

12. Съхраняване на фактури — (виж документ D3)

Коментар:

Директива 2010/45/ЕС на Съвета от 13 юли 2010 година за изменение на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност по отношение на правилата за фактуриране има за цел да популяризира и да опрости още повече правилата за фактуриране чрез премахване на съществуващата административна тежест и бариери. С нея се установява равнопоставено третиране на фактурите на хартиен носител и в електронна форма (процедурата, използвана за фактурите на хартиен носител може да се прилага и за фактурите в електронна форма) без да се увеличава административната тежест върху фактурите на хартиен носител и се цели да се поощри по-честото използване на електронното фактуриране чрез предоставяне на свобода на избора при осигуряване на автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта.

Директивата признава задължението фактурите да отразяват точно действителните доставки на стоки и услуги и съответно изисква автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурите да бъдат гарантирани от момента на издаването им до края на периода на съхраняване. Това може да се постигне чрез контрол на стопанската дейност, при който се установява надеждна одитна следа, свързваща фактурите и доставките, като по този начин се гарантира идентичността на доставчика или на издаващия фактурата (автентичност на произхода), гарантира се, че данните за ДДС (съдържание на фактурата според изискванията на Директивата за ДДС) във фактурата не са променени (цялост на съдържанието) и че фактурата е четлива.

Използването на контрол на стопанската дейност, при който се установява надеждна одитна следа, свързваща фактурите и доставките, може да се използва, за да се гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на всички фактури, независимо дали са в електронен вид или на

хартиен носител. Наред с контрола на стопанската дейност, пример за това как автентичността на произхода и целостта на съдържанието на електронните фактури могат да бъдат осигурени посредством специфични технологии, са усъвършенстваният електронен подпис[1], основан на квалифицирано удостоверение и създаден от устройство за създаване на защитен подпис, и електронният обмен на данни (ЕОД). Те предоставят гаранция на предприятията за автентичността на произхода и целостта на съдържанието и по този начин предоставят правна сигурност. Това са обаче само примери. Могат да бъдат използвани и други технологии или процедури.

Целите на правилата за електронно фактуриране са изложени подробно в съображения 8—11. Членове 217, 232 и 233 от Директивата за ДДС са изменени и отразяват тези цели.

С цел да се подобри разбирането на тези членове бе създадено това допълнително ръководство. Целта е да се помогне на държавите-членки, като им се дадат насоки относно въвеждането и прилагането на съответните членове в националното законодателство по по-последователен начин и да се помогне на предприятията в практически аспект.

---

[1] Усъвършенстван електронен подпис, основан на квалифицирано удостоверение и създаден от устройство за създаване на защитен подпис, се нарича обикновено „квалифициран електронен подпис“.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: А-1**

Тема: Фактурите трябва да отразяват действителни доставки

Позоваване: Съображение 10 от Директива 2010/45/ЕС

Фактурите трябва да отразяват действителните доставки, поради което следва да бъдат осигурени тяхната автентичност, цялост и четливост. Контролът на стопанската дейност може да се използва, за да се установи надеждна одитна следа, свързваща фактурите и доставките, като по този начин се гарантира, че всички фактури (независимо дали са на хартиен носител или в електронна форма) отговарят на тези изисквания.

Коментар:

Съгласно съображение 10 фактурата трябва да отразява действителна доставка, като така се гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта.

Всяко данъчно задължено лице трябва да гарантира, че информацията от фактурата точно отразява действителна доставка. Как да се постигне това решава самото данъчно задължено лице. Контролът на стопанската дейност, при който се установява надеждна одитна следа между фактурите и доставките, може да е единият от начините, тъй като се установява надеждна одитна следа, свързваща фактурите и доставките.

Така също съгласно разпоредбите на член 233, параграф 2 данъчно задълженото лице може да изпълни задължението си да гарантира автентичността на произхода и целостта на съдържанието например чрез използването на технологиите, описани в посочения параграф: усъвършенстван електронен подпис или електронен обмен на данни (ЕОД). Сами по себе си обаче тези технологии не могат да докажат, че е извършена доставка.

Съгласно член 233 всяко данъчно задължено лице определя начина, по който да изпълни задълженията си.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: A-2**

Тема: Определение на понятието „електронна фактура"

Позоваване: Член 217

За целите на настоящата директива „електронна фактура" означава фактура, която съдържа информацията, изисквана съгласно настоящата директива, и издадена и получена в какъвто и да било електронен формат.

Коментар:

Единствената цел на определението на електронна фактура е да изясни приемането от клиента по член 232 и да илюстрира използването на правото, предоставено на държавите-членки в член 247, параграф 2, относно съхраняването на фактурите.

Електронната фактура, както и фактурата на хартиен носител, трябва да съдържа елементите, които се изискват с Директивата за ДДС.

Освен това, за да може една фактура да бъде считана за електронна фактура съгласно Директивата за ДДС, тя трябва да бъде издадена и получена в какъвто и да било електронен формат. Данъчно задълженото лице избира формàта. Това може да включва фактури под формата на структурирани съобщения (като XML) или друг електронен формат (като електронно писмо с приложение във формат PDF или факс, получен в електронен не хартиен формат).

Съгласно определението не всички фактури, издадени в електронен формат, могат да бъдат считани за електронни фактури. Фактури, създадени в електронен формат посредством например счетоводен софтуер или софтуер за word, изпратени и получени на хартиен носител, не са електронни фактури.

От друга страна фактури, издадени на хартиен носител, които са сканирани, изпратени и получени по електронната поща, могат да бъдат считани за електронни фактури.

Видът на електронния формат на фактурата не следва да е от значение, а само фактът, че фактурата е в електронен формат, когато се издава или получава. Това ще позволи електронните фактури да се изпращат и получават в един формат, а след това да бъдат преобразувани в друг формат.

Фактурата се счита за издадена, когато доставчикът или трето лице, действащо от негово име, или клиентът при самофактурирането, я представя така, че тя да бъде получена от клиента. Това може да означава, че електронната фактура е изпратена пряко на клиента например по електронната поща или по сигурна връзка, или непряко например посредством един или няколко доставчици на услуги, или се предоставя на клиента чрез уебпортал или по друг метод.

Важно е да се определи датата, на която фактурата се счита за издадена, за да може доставчикът да изпълни задълженията си за издаване на фактура в изисквания срок (член 222), но тя е определяща и за задължението на получателя по отношение на съхраняването на фактурите.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: А-3**

Тема: Приемане от страна на клиента

Позоваване: Член 232

Електронно издадена фактура се използва, при условие че се приема от получателя.

Коментар:

Тази специална разпоредба, че електронна фактура се използва, при условие че се приема от клиента, се обяснява предимно с техническите изисквания, необходими за получаването на електронна фактура или способността на клиента да гарантира автентичността, целостта и четливостта, които може би трябва да се осигурят за получаването на електронни фактури и които не са необходими за фактури на хартиен носител.

Предвид изискването електронните фактури и фактурите на хартиен носител да бъдат третирани еднакво, приемането на електронна фактура от страна на клиента може да се определи по същия начин като приемането на фактура на хартиен носител. Това може да включва писмено приемане, било то официално или не, или мълчаливо съгласие посредством например обработката или плащането на получената фактура.

При всички случаи решението за използване на електронни фактури е въпрос на споразумение между търговските партньори.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: А-4**

Тема: Автентичност на произхода

Позоваване: Член 233, параграф 1, трета алинея

„Автентичност на произхода“ означава уверение на самоличността на доставчика или на издаващия фактурата.

Коментар:

Автентичността на произхода на фактура е задължение както на данъчно задълженото лице, което получава доставката на стоки или услуги, така и на данъчно задълженото лице, което извършва доставката. И двете лица могат независимо едно от друго да гарантират автентичността на произхода.

Трябва да се отчетат четири елемента:

1. Уверение от страна на доставчика

Доставчикът трябва да е в състояние да предостави уверение, че фактурата наистина е издадена от него или от негово име и за негова сметка. Това може да се направи със запис на фактурата в счетоводните документи. В случай на самофактуриране или когато фактурата се издава от трето лице, се прилагат подкрепящи документи.

2. Уверение от страна на клиента

Данъчно задълженото лице, което получава доставката, трябва да е в състояние да гарантира, че получената фактура е от доставчика или от издаващия фактурата.

Това предоставя на данъчно задълженото лице **две възможности за избор**. Първата възможност се отнася до проверяването на точността на информацията относно идентичността на доставчика, посочена във фактурата. Втората възможност се отнася до гарантиране на идентичността на издаващия фактурата.

а) Гарантиране на идентичността на доставчика

Идентичността на доставчика е сред данните, които се изискват винаги при фактуриране. Но тя сама по себе си не е достатъчна, за да гарантира автентичността на произхода. В този случай, клиентът следва да гарантира, че доставчикът, посочен във фактурата, действително е извършил доставката на стоките или услугите, за които се отнася фактурата. За да изпълни това задължение, данъчно задълженото лице може да осъществи контрол на стопанската дейност, при който се установява надеждна одитна следа, свързваща фактурата и доставката на стоки или услуги.

б) Гарантиране на идентичността на издаващия фактурата

За да гарантира идентичността на издаващия фактурата, данъчно задълженото лице може да избере например усъвършенстван електронен подпис или електронен обмен на данни (ЕОД). Това се извършва обаче без да се засягат разпоредбите на съображение 10 от Директива 2010/45/ЕС, съгласно което преди всичко фактурите трябва да отразяват действителни доставки.

Гарантирането на идентичността на издаващия фактурата може да се прилага еднакво както за случаи, при които доставчикът е издал фактурата, така и в случаи, при които фактурата е издадена от трето лице или е налице самофактуриране.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: A-5**

Тема: Цялост на съдържанието

Позоваване: Член 233, параграф 1, четвърта алинея

„Цялост на съдържанието“ означава, че съдържанието, изисквано по настоящата директива, не е променено.

Коментар:

Съдържанието на фактурата, чиято цялост трябва да се гарантира, е определено в Директивата за ДДС.

Целостта на съдържанието на фактура е задължение както на данъчно задълженото лице, което извършва доставката, така и на данъчно задълженото лице, което получава доставката. И двете лица могат независимо едно от друго да изберат начина, по който да изпълнят задължението си, или да се договорят помежду си посредством използването на определена технология, като например ЕОД или усъвършенстван електронен подпис, за да гарантират, че съдържанието не е променено. Данъчно задълженото лице може да избере дали да прилага например контрол на стопанската дейност, при който се установява надеждна одитна следа, свързваща фактурата и доставката, или специфични технологии, за да изпълни задължението си.

Няма връзка между целостта на съдържанието — факта, че съдържанието на фактурата не е променено, и формàта на електронната фактура. При условие, че съдържанието на фактурата съгласно изискванията на Директивата за ДДС не е променено, форматът, в който се съхранява това съдържание, може да бъде преобразуван в друг формат. Това позволява на клиента или на доставчик на услуги, действащ от негово име, да преобразува или да представи по друг начин електронните данни, за да са съвместими с неговата информационна система или поради технологични промени, настъпили с времето.

Когато данъчно задълженото лице е избрало да изпълни изискването за цялост на съдържанието на фактурата, като използва усъвършенстван електронен подпис, при преобразуването от един формат в друг, промяната трябва да бъде записана в одитна следа.

Дори когато държавите-членки използват възможността, която им се предоставя с член 247, параграф 2, да изискват фактурите да бъдат съхранявани в оригиналния им вид, независимо дали това е в електронен вид или на хартиен носител, форматът на фактурата при всички случаи може да бъде променен.

„Форма“ се използва, за да се определи вида на фактурата (електронна или на хартиен носител), а понятието „формат“ е свързано с представянето на електронната фактура. Промяна във формàта може например да бъде промяна в начина, по който е представена датата, напр. от дд/мм/гг на гггг/мм/дд, или промяна във вида на самия файл, напр. XML.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: А-6**

Тема: Четливост

Позоваване: Член 233, параграф 1, първа и втора алинея

*Автентичността на произхода, целостта на съдържанието и **четливостта** на дадена фактура, независимо дали е на хартиен носител или в електронна форма, са гарантирани от момента на издаването до края на периода на съхранението на фактурата.*

*Всяко данъчно задължено лице определя начина, по който да гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и **четливостта** на фактурата. Това може да се осъществи чрез какъвто и да било контрол на стопанската дейност, при който се установява надеждна одитна следа, свързваща фактурата и доставката на стоки или услуги.*

Коментар:

Четливост на фактурата означава, че фактурата е удобна за четене от човек. Тя трябва да запази това си качество до края на периода на съхранение. Фактурата трябва да може да бъде представена в стил, в който цялото съдържание на фактурата, свързано с ДДС, да може да се чете ясно, на хартиен носител или на екран, без да е необходимо щателно разглеждане и разчитане, напр. съобщения ЕОД, съобщения XML и други структурирани съобщения в оригиналния формат не се считат за удобни за четене от човек (след преобразуване те могат да се считат за удобни за четене от човек — виж по-долу).

За електронни фактури това условие ще се счита за изпълнено, ако при поискване фактурата може да бъде представена в разумен срок така, както изискват разпоредбите на член 245, параграф 1 — без излишно забавяне, включително след преобразуване — в удобен за четене от човек вид на екран или разпечатани. Трябва да е възможно да се провери дали информацията от оригиналния електронен файл не е променена в представения в четлив вид документ.

За да се осигури четливост е необходимо да се осигури подходяща и надеждна програма за четене на формàта на електронните фактури през целия период на съхранение.

Четливостта на електронна фактура от момента на издаването до края на периода на съхранението може да се осигури с различни средства, но усъвършенстваните електронни подписи и ЕОД, както е посочено в член 233, параграф 2, сами по себе си не са достатъчни, за да гарантират четливост.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: A-7**

Тема: Определяне на начин, по който да се гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата

Позоваване: Член 233, параграф 1, втора алинея

Всяко данъчно задължено лице определя *начина, по който да гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата. Това може да се осъществи чрез какъвто и да било контрол на стопанската дейност, при който се установява надеждна одитна следа, свързваща фактурата и доставката на стоки или услуги.*

Коментар:

Както доставчикът, така и клиентът сам определя начина, по който да гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата. Изборът им не трябва да бъде ограничаван от държавите-членки.

Когато държавите-членки предоставят ръководство, трябва да е ясно, че това са само насоки и те не ограничават избора на данъчно задълженото лице.

Трите примера на процедури или технологии, посочени в Директива 2010/45/ЕС (контрол на стопанската дейност, при който се установява надеждна одитна следа, усъвършенствани електронни подписи и ЕОД) не трябва да представляват пречка за използването на други технологии или процедури, ако те отговарят на условията да гарантират автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: А-8**

Тема: Контрол на стопанската дейност

Позоваване: Член 233, параграф 1, втора алинея

Всяко данъчно задължено лице определя начина, по който да гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата. Това може да се осъществи чрез какъвто и да било ***контрол на стопанската дейност****, при който се установява надеждна одитна следа, свързваща фактурата и доставката на стоки или услуги.*

Коментар:

Контролът на стопанската дейност е обширен концепт. Това е процес създаден, прилаган и поддържан от лицата (ръководство, персонал и собственици), отговорни за предоставянето на разумни гаранции за финансовата, счетоводната и регулаторната отчетност и гаранции за това, че правните изисквания са изпълнени.

По-специално в контекста на член 233, концептът означава процес, чрез който данъчно задължено лице е създало, прилага и поддържа разумно равнище на гаранции за самоличността на доставчика или на издаващия фактурата (автентичност на произхода), за това, че съдържанието, отнасящо се до ДДС, не е променено (цялост на съдържанието) и за четливостта на фактурата от момента на издаването до края на периода на съхранението на фактурата.

Контролът на стопанската дейност трябва да съответства на размера, дейността и вида на данъчно задълженото лице и следва да отчита броя и стойността на сделките, както и броя и вида на доставчиците и клиентите. Когато е подходящо, се вземат предвид и други фактори.

Пример за контрол на стопанската дейност е проверката на съответствието на подкрепящите документи. Значението, което се придава на подкрепящите документи, трябва да отразява фактори като степента на независимост на лицето, издало подкрепящите документи, от данъчно задълженото лице и тежестта, която се придава на тези документи в счетоводния процес. Важен аспект на този вид контрол на стопанската дейност е фактът, че фактурата се проверява като документ в рамките на търговския и счетоводен процес, а не се разглежда като отделен самостоятелен документ.

Важно е да не се забравя, че фактурата, независимо дали е в електронен вид или на хартиен носител, обикновено е само един документ от един набор от документи (напр. поръчка, договор, транспортен документ, платежно нареждане и т.н.), свързани с дадена сделка и документиращи я.

За доставчика, фактурата може да бъде проверена като се сравни с поръчката, транспортните документи и разписката за плащане. За клиента фактурата може да бъде проверена като се сравни с приета поръчка (потвърждение на поръчка), известие за доставка, съобщение за плащане или за превод. Това обаче са само примери на типични документи, които могат да бъдат използвани. Много други документи могат да бъдат сравнявани с фактурата, за да се провери нейното съдържание.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: А-9**

Тема: Надеждна одитна следа

Позоваване: Член 233, параграф 1, втора алинея

Всяко данъчно задължено лице определя начина, по който да гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата. Това може да се осъществи чрез какъвто и да било контрол на стопанската дейност, при който се установява ***надеждна одитна следа****, свързваща фактурата и доставката на стоки или услуги.*

Коментар:

В счетоводната документация одитната следа може да се опише като документален поток на сделка от създаването с документа източник на информация (като поръчката за закупуване) до приключването (като окончателното вписване в годишните счетоводни отчети) и обратното, който предоставя връзка между различните документи в процеса. Одитната следа включва документи източник на информация, извършвани сделки и позовавания на връзката между тях.

Одитната следа може да бъде описана като надеждна, когато връзката между подкрепящите документи и извършените сделки лесно се проследява (благодарение на достатъчна информация, за да се установи връзка между документите), когато съответства на посочените процедури и отразява процеси, които действително са осъществени. Това може да се осъществи например с документи на трети страни, напр. банкови уверения, документи от клиента или доставчика (документи от втората страна) и вътрешни проверки, напр. разделяне на функциите.

За целите на ДДС одитната следа трябва, както е посочено в член 233, параграф 1, втора алинея, да установява надеждна одитна следа, свързваща фактурата и доставката на стоки или услуги, за да позволи да се провери дали дадена фактура показва, че е извършена доставка на стоки или услуги.

Данъчно задълженото лице само трябва да реши с какви средства да докаже връзката между фактурата и доставката на стоки или услуги. Държавите-членки могат да издадат ръководство, за да помогнат на данъчно задълженото лице да установи надеждна одитна следа, но тези насоки не трябва да съдържат каквито и да било задължителни изисквания. Пример за това може да бъде набор от различни

документи като поръчка за закупуване, транспортни документи и самата фактура със следа от съответствията в тези документи или дори самият факт, че данните от трите документа действително съответстват.

Както контролът на стопанската дейност, така и надеждната одитна следа трябва да съответства на размера, дейността и вида на данъчно задълженото лице и следва да отчита броя и стойността на сделките, както и броя и вида на доставчиците и клиентите. Когато е подходящо, се вземат предвид и други фактори, като изисквания за финансова отчетност и одит.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: A-10**

Тема: Усъвършенстван електронен подпис и ЕОД

Позоваване: Член 233, параграф 2

Освен чрез вида контрол на стопанската дейност, описан в параграф 1, следните примери представляват примери за технологии, които гарантират автентичността на произхода и целостта на съдържанието на електронна фактура:

*а) чрез **усъвършенстван електронен подпис** по смисъла на член 2, точка 2 от Директива 1999/93/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 1999 г. относно правната рамка на Общността за електронните подписи [*****], основан на квалифицирано удостоверение и създаден от устройство за създаване на защитен подпис по смисъла на член 2, точки 6 и 10 от Директива 1999/93/ЕО;*

*б) чрез **електронен обмен на данни (ЕОД)**, както е определено в член 2 от приложение 1 към Препоръка 94/820/ЕО на Комисията от 19 октомври 1994 г. относно правните аспекти на електронния обмен на данни [******], ако споразумението, свързано с обмена, предвижда използването на процедури, гарантиращи автентичността на произхода и целостта на данните.*

Коментар:

Двете възможности — усъвършенстван електронен подпис и ЕОД, са само примери за технологии за електронно фактуриране, за да се гарантира автентичността на произхода и целостта на съдържанието и не могат да бъдат задължителни изисквания. Когато електронните фактури не отговарят на условията на член 233, параграф 2, буква а) или б), те въпреки това отговарят на изискванията за контрол на стопанската дейност в член 233, параграф 1, втора алинея или могат да отговарят на условията за автентичност на произхода и цялост на съдържанието чрез алтернативна технология (включително например усъвършенстван електронен подпис, който не е основан на квалифицирано удостоверение) или процедура.

ЕОД се основава на споразумение за обмен на структурирани данни в съответствие с Препоръка 1994/820/ЕО на Комисията и може да се отнася до всеки стандартен формат. Не може да се позовава само на EDIFACT, който е само пример на такива формати.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: А-11**

Тема: Момент на издаване и край на периода на съхранението

Позоваване: Член 233, параграф 1, първа алинея

Автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на дадена фактура, независимо дали е на хартиен носител или в електронна форма, са гарантирани ***от момента на издаването до края на периода на съхранението*** *на фактурата.*

Коментар:

Периодът, за който трябва да се гарантират автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на дадена фактура, трябва да е периодът от момента на издаването до края на периода на съхранението. Периодът на съхранението е периодът, определен от държавата-членка съгласно разпоредбите на член 247 от Директивата за ДДС. Срокът за момента на издаването на фактурата също срокът, определен в Директивата за ДДС (член 222).

Във всеки момент от момента на издаването до края на периода на съхранението данъчно задълженото лице трябва да може да гарантира автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата. Доколкото бизнес практиките се променят с времето могат да се променят и средствата, чрез които се гарантират автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата.

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ
ГЕНЕРАЛНА ДИРЕКЦИЯ
ДАНЪЧНО ОБЛАГАНЕ И МИТНИЧЕСКИ СЪЮЗ
Непряко данъчно облагане и данъчна администрация
Отдел С1: ДДС и други данъци върху оборота

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: B**

Относно: Издаване на фактури

Разгледани теми:

Правно основание: Директива 2010/45/ЕС на Съвета от 13 юли 2010 година за изменение на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност по отношение на правилата за фактуриране

Позовавания: Членове 219а, 220, 221, 222 и 224

Разгледани теми:

1. Член 219а — Правилата на коя държава-членка са приложими?

2. Член 221, параграф 3 — Приложими правила на държава-членка за фактуриране на освободени доставки

3. Член 220, параграф 2 и член 221, параграф 2 — Приложими правила за фактуриране на доставки на финансови услуги, освободени съгласно член 135, параграф 1, букви а)—ж).

4. Член 224, параграф 1 — Самофактуриране

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: B-1**

Тема: Правилата на коя държавата-членка са приложими?

Позоваване: Член 219а

Без да се засягат членове 244—248, се прилага следното:

1. Фактурирането подлежи на правилата, приложими в държавата-членка, в която се счита, че е извършена доставката на стоки или услуги, в съответствие с разпоредбите на дял V.

2. Чрез дерогация от точка 1, фактурирането подлежи на правилата на държавата-членка, в която доставчикът е установил стопанската си дейност или има постоянен обект, от който е извършена доставката или при липса на такова място на дейност или такъв постоянен обект — държавата-членка, в която доставчикът има постоянен адрес или обичайно местоживеене, когато:

а) доставчикът не е установен в държавата-членка, в която се счита, че е извършена доставката на стоки или услуги, в съответствие с разпоредбите на дял V, или неговият обект в тази държава-членка не взема участие в доставката по смисъла на член 192а и платец на ДДС е лицето, на което са доставени стоките или услугите.

Когато клиентът обаче издава фактурата (самофактуриране), се прилага точка 1.

б) не се счита, че доставката на стоки или услуги е извършена в рамките на Общността, в съответствие с разпоредбите на дял V.

Коментар:

Когато предприятията извършват доставки за клиенти в други държави-членки, може да е трудно да се определи правилата на коя държавата-членка са приложими. За да се уточни кои правила се прилагат и за да се предостави правна сигурност на предприятията, към Директивата за ДДС е добавен нов член 219а.

Целта на член 219а е да предостави ясни правила, въз основа на които държавите-членки да определят правилата за фактуриране по отношение на доставките с ДДС. Тези правила изключват правилата за съхранението на фактурите, но се прилагат към други правила по отношение на издаването, съдържанието или мерките за опростяване на фактури, когато на държавите-членки се предоставя възможност за избор или изискването за фактуриране се отнася до национален въпрос.

Например на държавите-членки е предоставена възможност да удължат срока за сборните фактури или да изискват самофактуриране от името и за сметка на данъчно задълженото лице. Държавата-членка, която прилага тези и други възможности, е държавата-членка, посочена в член 219а, освен ако на друго място не е предвидено друго.

Доколкото по отношение на изискванията за фактуриране като национално позоваване за освободени доставки или валутата, в която е изразен размерът на ДДС, не са предвидени възможности за държавата-членка, те трябва да бъдат уточнени чрез позоваване на определена държава-членка. В тези и други случаи, когато е необходимо прилагането на съответните национални изисквания, съответната държава-членка трябва да бъде държавата-членка, посочена в член 219а.

Съгласно основното правило се прилагат правилата за фактуриране на държавата-членка, където се извършва доставката.

Съществуват обаче две изключения от основното правило, които са предвидени в член 219а, параграф 2, букви а) и б). Те се отнасят до трансгранични доставки, за които се прилага самоначисляване, и до доставки, които се облагат извън ЕС. В тези случаи се прилагат правилата за фактуриране на държавата-членка, в която доставчикът е установил стопанската си дейност или има постоянен обект, от който е извършена доставката, или има постоянен адрес или обичайно местоживеене.

Въпреки че не са изчерпателни, таблиците в приложението дават нагледни примери за това, правилата на коя държава-членка се прилагат.

За доставчици, които не са установени на територията на ЕС и извършват облагаеми доставки на стоки или услуги в ЕС, изключенията не се прилагат и за тях винаги се прилага основното правило за фактуриране — за прилагане на нормите на държавата-членка, в която е извършена доставката.

Основното правило се прилага и при самофактуриране, когато клиентът, издаващ фактурата, е също така лице платец на ДДС съгласно режима за самоначисляване. Следователно правилата за фактуриране се определят от държавата-членка, където се извършва доставката.

При доставка от държава извън ЕС към държава-членка на ЕС, при която се внасят стоки, мястото на доставка на стоките е извън ЕС. Доколкото мястото на

доставката не е на територията на ЕС и когато доставчикът е извън ЕС, не се прилагат правила за фактуриране на държава-членка. Освен това няма задължение за фактуриране по отношение на вноса на стоки в ЕС.

Когато клиентът е лице платец на ДДС по режима за самоначисляване и определя данъчен представител по силата на член 204 от Директивата за ДДС, член 219а, параграф 2, буква а) все пак се прилага, все едно че клиентът е лице платец на ДДС. Когато в този случай данъчният представител издава и фактурата, случаят се разглежда така все едно че клиентът е издал фактурата и съответно се прилага член 219а, параграф 1.

Приложение

Доставка на стоки

Вид на доставката	Държава-членка или държава на доставчика	Държава-членка или държава на клиента	Движение на стоки	Държава-членка или държава на облагане	Държава-членка на прилагане на член 219а	Позоваване на член 219а
Национална доставка на стоки	А	А	А до А	А	А	Парагр. 1.
Освободена вътреобщностна доставка	А	Б	А до Б	А	А	Парагр. 1.
Освободена вътреобщностна доставка със самофактуриране	А	Б	А до Б	А	А	Парагр. 1.
Дистанционни продажби	А	Б	А до Б	Б	Б	Парагр. 1.
Трансгранична доставка за частно лице (под прага за дистанционни продажби)	А	Б	А до Б	А	А	Парагр. 1.
Втора операция от вътреобщностна тристранна доставка	Б	В	А до В	В	Б	Парагр. 2, буква а)
Клиент платец на ДДС по силата на	А	Б	Б до Б	Б	А	Парагр. 2, буква а)

член 194						
Трансгранична доставка на газ или електроенергия	А	Б	А до Б	Б	А	Парагр. 2, буква а)
Износ	А	Трета държава	А до трета държава	А	А	Парагр. 1.
Доставка извън ЕС	А	Трета държава	В трета държава	Извън ЕС	А	Парагр. 2, буква б)
Внос	Трета държава	А	Трета държава до А	Извън ЕС	Извън ЕС	Парагр. 1.

<u>Доставка на услуги</u>

Вид на доставката	Член	Държава-членка на доставчика	Държава-членка или държава на клиента	Държава-членка или държава на облагане	Държава-членка на прилагане на член 219а	Позоваване на член 219а
Обща доставка на услуги Б до Б	44	А	А	А	А	Парагр. 1.
Трансгранична доставка на услуги Б до Б	44 и 196	А	Б	Б	А	Парагр. 2, буква а)
Трансгранична доставка на услуги Б до Б, при която фактурата се издава от клиента	44, 196 и 224	А	Б	Б	Б	Парагр. 1.
Обща доставка на услуги Б до В	45	А	Б	А	А	Парагр. 1.
Доставки, свързани с недвижима собственост (собственост в държава-членка В, без самоначисляване)	47	А	Б	В	В	Парагр. 1.
Доставка на услуги Б до Б за клиент	44	А	Трета	Трета	А	Парагр. 2,

извън ЕС			държава	държава		буква б)
Доставка на някои услуги Б до В за получател извън ЕС	59	А	Трета държава	Трета държава	А	Парагр. 2, буква б)

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: B-2**

Тема: Приложими правила на държавата-членка за фактуриране на освободени доставки

Позоваване: Член 221, параграф 3

Държавите-членки могат да освободят данъчно задължените лица от посоченото в член 220, параграф 1 или в член 220а задължение за издаване на фактура за доставки на стоки или услуги, които те са извършили на тяхна територия и които са освободени, със или без приспадане на ДДС, платен на предходния етап, съгласно членове 110 и 111, член 125, параграф 1, член 127, член 128, параграф 1, член 132, член 135, параграф 1, букви з)—л), членове 136, 371, 375, 376 и 377, член 378, параграф 2, член 379, параграф 2 и членове 380—390б.

Контекст:

Член 219а определя правилата на коя държавата-членка са приложими

Въпреки това член 221, параграф 3 предоставя на държавите-членки възможности за избор относно фактурирането, когато мястото на доставката е в съответната държава. Така се комбинират две правила — от една страна член 219а определя правилата на коя държава-членка се прилагат, а от друга — член 221, параграф 3 позволява на другите държави-членки да избират между различни възможности.

Коментар:

При трансгранична освободена доставка, посочена в член 221, параграф 3, за която доставчикът е лице, неустановено в държавата членка на мястото на доставката (А) и клиентът е лице платец на ДДС (самоначисляване), за фактурирането се прилагат правилата на държавата-членка, в която е установен доставчикът (Б) (член 219а, параграф 2, буква а). Държавата-членка, в която е извършена доставката (А) обаче може да освободи данъчно задълженото лице от задължението за издаване на фактура (член 221, параграф 3). Доколкото в този случай посочената държава-членка (А) не е държавата-членка, чиито правила за фактуриране се прилагат (Б), ще се прилага изискването да се издава фактура за тези доставки.

В горепосочения случай вписването „самоначисляване“ в съответствие с член 226, параграф 11а се добавя във фактурата (виж също позоваване на документ С3)

Само когато освободената доставка, посочена в член 221, параграф 3, е извършена в същата държава-членка, чиито правила за фактуриране се прилагат по силата на член 219а, посочената държава-членка може да освободи данъчно задълженото лице от издаването на фактура.

В заключение може да се каже, че тези трансгранични освободени доставки Б до Б винаги ще изискват издаването на фактура.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: B-3**

Тема: Приложими правила за фактуриране на доставки на финансови услуги, освободени съгласно член 135, параграф 1, букви а)—ж).

Позовавания: Членове 220 и 221

Член 220, параграф 2

Чрез дерогация от параграф 1 и без да се засяга член 221, параграф 2*, не се изисква издаването на фактура по отношение на доставки на услуги, освободени* ***съгласно член 135, параграф 1, букви а)—ж)****.*

Член 221, параграф 2

Държавите-членки могат да наложат на данъчно задължените лица, които са установили стопанската си дейност на тяхна територия или притежават постоянен обект на тяхна територия, от който извършват доставката, задължение да издават фактура в съответствие с данните, изисквани в член 226 или член 226б за доставки на стоки или услуги, които са освободени съгласно член 135, параграф 1, букви а)—ж), и които тези данъчно задължени лица са извършили на тяхна територия или извън Общността.

Контекст:

По принцип издаването на фактури се изисква за облагаеми доставки между данъчно задължени лица, като на държавите-членки се предоставя възможност да позволят задължението за фактуриране да не се прилага за някои освободени доставки.

Директива 2010/45/ЕС променя правилата за доставки на услуги, освободени съгласно член 135, параграф 1, букви а)—ж), така че тези доставки не изискват вече издаването на фактура (член 220, параграф 2), но държавите-членки могат по свое усмотрение да наложат задължение за фактуриране. Фактура може да се изисква само когато доставчикът е установен в посочената държава-членка и мястото на облагане е в нея, или когато доставката е извън ЕС.

Коментар:

Държавите-членки не могат да налагат изискване за издаване на фактура за услуги, освободени по член 135, параграф 1, букви а)—ж), когато доставчикът, установил стопанската си дейност на тяхна територия или притежаващ постоянен обект на тяхна територия, от който извършват доставката, реализира доставката под форма, облагаема в друга държава-членка.

Когато мястото на облагане и мястото на установяване на доставчика са в една и съща държава-членка, тя може да изисква фактура за доставки Б до Б и Б до В.

В заключение може да се каже, че предоставената възможност в член 221, параграф 2 може да се използва за национални доставки и доставки извън ЕС, но не по отношение на сделки Б до Б с други държави-членки.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: B-4**

Тема: Самофактуриране

Позоваване: Член 224, параграф 1

*Фактурите могат да бъдат **изготвяни от клиента** за доставката, извършена за него, от данъчно задължено лице за стоки или услуги, ако има предварително споразумение между двете страни и при условие че е налице процедура за приемането на всяка фактура от данъчно задълженото лице, доставящо стоките или услугите. Държавите-членки могат да изискват такива фактури да бъдат издавани от името и за сметка на данъчно задълженото лице.*

Контекст:

Правилата за самофактуриране трябва да се прилагат по-хармонизирано чрез премахването на много от възможностите и условията, които могат да прилагат държавите-членки. Независимо от факта, че се запазва условието за предварително споразумение между купувача и продавача, както и на процедурата за приемане на всяка фактура, премахва се текстът, с който се посочва държавата-членка, която определя тези условия. Така става необходимо да се уточни как се разбират понятията „предварително споразумение“ и „приемане“ на всяка фактура.

Коментар:

Условията за предварителното споразумение и процедурата за приемането на всяка фактура между доставчика и клиента, предвидени в член 224, се определят от двете страни.

Държавите-членки не могат да определят вида на споразумението между двете страни. Независимо от това, споразумението е „предварително“, защото е постигнато преди да започне самофактурирането. Освен това, по искане на данъчните власти, двете страни трябва да са в състояние да докажат, че съществува предварително споразумение. Предвид горепосоченото, препоръчва се за правната сигурност на търговските партньори да се съхранява доказателство за предварителното споразумение.

Процедурата за приемането на всяка фактура може да бъде изрична или подразбираща се. Тя може да бъде договорена и описана в предварителното

споразумение или може да бъде доказана посредством обработката на фактурата или на разписката за плащане от доставчика на стоки или услуги.

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ
ГЕНЕРАЛНА ДИРЕКЦИЯ
ДАНЪЧНО ОБЛАГАНЕ И МИТНИЧЕСКИ СЪЮЗ
Непряко данъчно облагане и данъчна администрация
Отдел С1: ДДС и други данъци върху оборота

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: С**

Относно: Съдържание на фактурите

Контекст и разгледани въпроси

Правно основание: Директива 2010/45/ЕС на Съвета от 13 юли 2010 година за изменение на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност по отношение на правилата за фактуриране

Позовавания: Членове 91, 226, 226б и 230

Разгледани теми:

1. Член 226, параграф 2 — Пореден номер
2. Член 226, параграф7а — Касова отчетност
3. Член 226, параграф 11 — Освободени доставки
4. Членове 91 и 230 — Конвертиране на размера на ДДС в националната валута
5. Член 226б — Опростени фактури

Коментар:

Съдържанието на фактурата е хармонизирано на равнището на ЕС и съдържа много малко възможности за избор за държавите-членки. Промените, направени по отношение на съдържанието на фактурите с Директива 2010/45/ЕС, предимно с цел намаляване на тежестта за предприятията, се нуждаят от известно разясняване,

наред със съществуващите членове, които, дори и непроменени, водят до различни тълкования в ЕС.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: C-1**

Тема: Пореден номер

Позоваване: Член 226

2. пореден номер въз основа на една или повече серии, който да дава уникална идентификация на фактурата;

Коментар:

Поредният номер, който по силата на член 226, параграф 2 трябва да дава уникална идентификация на фактурата, може да се основава на една или повече серии номера, които могат да включват буквено-цифрови знаци. Предприятията могат да решат да използват различни серии от номера и те могат да се използват например за всеки сектор, за всеки вид доставка или за всеки клиент, и се отнасят както за фактурите, издадени при самофактуриране, така и за фактурите, издадени от трети страни.

Когато държавите-членки решат да изискват поредни номера за опростените фактури, основата за различни серии номера остава същата като при пълните фактури за ДДС.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: С-2**

Тема: Касова отчетност

Позоваване: Член 226

7а. когато ДДС става изискуем при получаване на плащането в съответствие с член 66, буква б) и правото на приспадане възниква, когато подлежащият на приспадане данък става изискуем, вписване „касова отчетност“;

Коментар:

Режимът на касова отчетност позволява доставчикът да декларира ДДС през данъчния период, през който е получено или извършено плащането за доставките на стоки или услуги. За да знае доставчикът кога неговият ДДС може да бъде приспаднат, доставчикът трябва да впише върху фактурата, че използва режима за „касова отчетност“.

За да може доставчикът да направи вписване „касова отчетност“ върху фактурата, трябва да са изпълнени две условия.

1. Доставчикът отговаря на условията и прилага режима за „касова отчетност“.

2. За клиента на данъчно задължено лице, което прилага режима за „касова отчетност“, правото на приспадане на ДДС възниква в момента, когато данъкът става дължим от доставчика.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: C-3**

Тема: Освободени доставки

Позоваване: Член 226

11. в случай на освобождаване, позоваване на приложимата разпоредба от настоящата директива или на съответстващата национална разпоредба, или което и да е друго позоваване, показващо, че доставката на стоки или услуги е освободена;

Коментар:

По отношение на освободените доставки на данъчно задълженото лице е предоставена възможност за избор (Бележка: в някои случаи освободените доставки са наричани доставки с нулева ставка, когато доставката е с право на приспадане на ДДС) — да се позове на съответния член от Директивата за ДДС или на националното законодателство, но то може да реши да направи друго позоваване, което показва, че доставката е освободена. Когато данъчно задълженото лице избира да направи друго позоваване, думата „освободена“ следва да е достатъчна като позоваване, че доставката на стоки или услуги е освободена. Друга подходяща формулировка също може да бъде използвана.

Когато доставката е със самоначисляване и в същото време е освободена доставка в държавата-членка на облагането, е достатъчно да се впише изразът „самоначисляване“ в съответствие с член 226, параграф 11а.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: C-4**

Тема: Конвертиране на размера на ДДС в националната валута

Позовавания: Членове 91 и 230

Член 91, параграф 2

Държавите-членки приемат вместо това използването на последния обменен курс, публикуван от Европейската централна банка към момента, в който данъкът става изискуем. Конвертирането между валути, различни от еврото, се извършва, като се използва обменният курс на всяка от тези валути към еврото. Държавите-членки могат да изискват да бъдат уведомени за използването на тази възможност от данъчно задълженото лице.

Член 230

Сумите, посочени във фактурата, могат да бъдат изразени във всяка валута, при условие че размерът на ДДС, който се плаща или коригира, е конвертиран в националната валута на държавата-членка, като се използва предвидения в член 91 механизъм на конвертиране на обменния курс.

Коментар:

Когато размерът на ДДС във фактурата се конвертира в национална валута в съответствие с член 230 като при това се използва обменният курс, публикуван от Европейската централна банка (ЕЦБ), държавата-членка, която изисква да бъде уведомена, може да предяви такова изискване само веднъж преди данъчно задълженото лице да започне да използва курса на ЕЦБ.

Данъчно задълженото лице не е задължено да прилага обменния курс на ЕЦБ по отношение на всички фактури, дори когато държавата-членка изисква да бъде уведомена за използването на обменния курс на ЕЦБ.

Член 230 не разрешава изисквания за вписвания във фактурата като използван обменен курс или метод на конвертиране, тъй като това биха били данни, които надхвърлят изискванията на член 226.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: C-5**

Тема: Опростени фактури

Позоваване: Член 226б

Държавите-членки изискват най-малкото следните данни по отношение на опростените фактури, издадени съгласно член 220а и член 221, параграфи 1 и 2:

а) дата на издаване;

б) идентификация на данъчно задълженото лице, доставящо стоки или услуги;

в) идентификация на вида на доставяните стоки или услуги;

г) платимия размер на ДДС или информацията, необходима за изчисляването му;

д) когато издадената фактура е документ или съобщение, третирано като фактура съгласно член 219, специално и недвусмислено посочване на тази първоначална фактура и конкретните данни, които биват изменяни.

Държавите-членки не могат да изискват данни във фактурите, различни от посочените в членове 226, 227 и 230.

Коментар:

Опростените фактури, които може да издаде данъчно задълженото лице, трябва да съдържат поне данните, посочени в член 226б, но не всички данни, посочени в член 226, в противен случай няма да бъде постигната целта за намаляване на тежестта върху предприятията. Не се разрешава изискването на повече данни в опростена фактура от предвидените в член 226.

Това се прилага за опростени фактури, които по силата на член 220а са за стойност не по-голяма от 100 EUR или за кредитни известия, по силата на член 238, след като държавите-членки са се консултирали с Комитета по ДДС и по силата на член 221, параграфи 1 и 2 за доставки Б до В или освободени доставки на финансови услуги.

Използването на опростени фактури обаче не се разрешава за дистанционни продажби, освободени вътреобщностни доставки на стоки или трансгранични доставки със самоначисляване (член 220а, параграф 2 и член 238, параграф 3).

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ
ГЕНЕРАЛНА ДИРЕКЦИЯ
ДАНЪЧНО ОБЛАГАНЕ И МИТНИЧЕСКИ СЪЮЗ
Непряко данъчно облагане и данъчна администрация
Отдел C1: ДДС и други данъци върху оборота

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: D**

Относно: Съхраняване на фактурите

Контекст и разгледани въпроси

Правно основание: Директива 2010/45/ЕС на Съвета от 13 юли 2010 година за изменение на Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност по отношение на правилата за фактуриране

Позовавания: Членове 247 и 248а

Разгледани теми:

1. Член 247 — Период на съхранение
2. Член 248а — Превод и използвани езици при фактуриране
3. Член 247 — Вид на съхранение

Коментар:

Директива 2010/45/ЕС не въвежда големи промени по отношение на съхранението на фактурите. В някои случаи обаче промени на други части от правилата за фактуриране, по-специално член 233, оказват влияние върху тълкуването на правилата за съхранение на фактурите.

В някои случаи се налага също така разясняване на съществуващите правила.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: D-1**

Тема: Период на съхранение

Позоваване: Член 247, параграф 1

Всяка държава-членка определя периода, за който данъчно задълженото лице трябва да осигури съхранението на фактурите, свързани с доставките на стоки или услуги на нейната територия, и фактурите, получени от данъчно задължени лица, установени на нейната територия.

Коментар:

Периодът на съхранение на фактурите се определя от държавите-членки в съответствие с член 247, параграф 1. Член 219а не се прилага по отношение на съхранението на фактурите.

Държавата-членка може да определи периода на съхранение за доставчика на стоки или услуги само когато мястото на доставка е в нея. Доставчик на доставки, облагаеми в друга държава-членка, какъвто е случаят при режима на самоначисляване, се съобразява с правилата за доставка на държавата-членка, в която се извършва доставката.

Освен това, за данъчно задълженото лице, което получава доставки, периодът за съхранение на фактурите се определя от държавата-членка, където е установена тази стопанска дейност.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: D-2**

Тема: Превод и използвани езици при фактуриране

Позоваване: Член 248а

За целите на контрола и по отношение на фактури за доставки на стоки или услуги на тяхна територия и на фактури, получени от данъчно задължени лица, установени на тяхна територия, държавите-членки могат да изискат, за определени данъчно задължени лица или в определени случаи, превода им на своите официални езици. Въпреки това държавите-членки не могат да налагат общо изискване фактурите да бъдат превеждани.

Коментар:

Използвани езици при фактуриране

В законодателството по ДДС не се предвижда използването на определен език. Когато се използва език, различен от националния език, държавата-членка не трябва да ограничава правото на приспадане единствено заради езика, използван във фактурата. Все пак в някои случаи при одит е възможно да се поиска превод.

Превод на фактури

Възможността за държавата членка да изисква превод на фактури, предвидена в член 248а, се отнася само до определени фактури или фактури на определени данъчно задължени лица, които трябва да бъдат проверени с цел осъществяване на контрол. Държавите-членки не могат да въвеждат предварително общо задължение за превод на националния език на всички фактури, например от определен вид, или на определено данъчно задължено лице.

Създадено на: 05/10/2011 Последна промяна на: 05/10/2011 **Референтен документ: D-3**

Тема: Вид на съхранение

Позоваване: Член 247, параграф 2

За да осигури спазването на изискванията, установени в член 233, държавата-членка, посочена в параграф 1, може да изисква фактурите да бъдат съхранявани в оригиналния им вид, в който са били изпратени или предоставени, независимо дали това е в електронен вид или на хартиен носител. Освен това в случай на фактури, съхранявани чрез електронни средства, държавата-членка може да изисква данните, гарантиращи автентичността на произхода на фактурите и целостта на тяхното съдържание, както е предвидено в член 233, също да се съхраняват чрез електронни средства.

Коментар:

Член 247, параграф 2 позволява на държавите-членки да изискват фактурите да бъдат съхранявани в оригиналния им вид, в който са били изпратени. Това означава, че може да се изисква фактурите на хартиен носител да бъдат съхранявани на хартиен носител, а електронните фактури — в електронен вид.

По отношение на електронните фактури няма забрана за промяна във формàта, което може често да се налага предвид развитието на технологиите за съхраняване. Всяка промяна във формàта трябва да съответства на изискванията, посочени в член 233, параграф 1.

Когато фактурите се съхраняват с електронни средства, член 247, параграф 2 позволява на държавите-членки да изискват данните, които гарантират автентичността на произхода, целостта на съдържанието и четливостта на фактурата, също да се съхраняват с електронни средства. Когато данъчно задълженото лице използва усъвършенстван електронен подпис или ЕОД; данните, които гарантират автентичността на произхода и целостта на съдържанието, ще бъдат свързани с тези конкретни технологии. .

Когато данъчно задълженото лице използва контрол на стопанската дейност, при който се установява надеждна одитна следа, свързваща фактурата и доставката на стоки или услуги, данните, които се отнасят за тях, са данните от подкрепящите документи. Все пак съгласно член 233 предприятията избират как да гарантират автентичността на произхода и целостта на съдържанието.

Когато фактурите се съхраняват на хартиен носител, данъчно задълженото лице може да избере да съхранява подкрепящите документи с електронни средства, но данъчните власти не могат да изискват това от него. Аналогично не може да се изисква подкрепящите документи, съхранявани в електронен вид, да се съхраняват на хартиен носител.

Данъчно задължените лица могат в рамките на контрола на стопанската си дейност да съхраняват резултатите от проверките, които извършват, сравнявайки подкрепящите документи и фактурата, но това не е изискване за целите на ДДС.